

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 14. De Mysterijs sacræ Passionis & speciatim de sudore sanguineo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT XIV.

De mysterijs Sacræ Passionis, & speciatim de

Sudore sanguineo.

Siquidem mysteria Passionis magnopere alliciunt ad toleranda aduersa, nec modicè affligunt, eà compassione, ad quam incitant animum, voluit illa Dominus huic suæ Famula distinctè ac minutatim declarare; quia constituerat ipsam multis exercere doloribus, significando illi, hunc esse affectum, quem Divina ejus Majestas præ ceteris à nobis desiderat. Ac proinde dum aliquando magnopere quereretur, se non sentire dolores Passionis Dominice, dixit illi: Semper veraris in cruce, & dicis, te non sentire meos dolores? hoc ipsum est sentire meos dolores, angere propter me, ejusmodi desiderijs. *Quid verò illi quoad hæc mysteria evenierit, refert hunc in modum.*

§. I.

Quodam die Sabbathi ante Dominicam Quinquagesimæ (anno 1623.) inter orandum, mihi revocavit Dominus in memoriam partem Evangelij, quod canitur illà Dominicà, & incipit: *Ecce ascendimus Jerosolimam, & consummabuntur, &c.* impressitque meæ animæ memoriam suæ Passionis, ac Mortis tantâ vi, & cum iis supernaturalibus affectibus, ut totam occupaverit dolor, atque existimem me absque dubio, non solum in anima, sed etiam in corpore omnes dolores, ac tormenta, quæ Dominus sustinuit in sua Passione, pro mea capacitate sustinuisse, eà vehementiâ, ut mihi viderer confici, atque consumi dolore. Sicut enim nebula permeat hominem, qui se in illa diu detinet, ita omnes cruciatus ac dolores Christi me sensim sine sensu permeaverunt, & commiseratio, quâ compatiebar Domino, fuit tam vehemens, quam si illum re ipsâ vidissem patientem. Inter hæc ei dixi: **DEUS** meus, & Domine mi, quare Tua Majestas

voluit tantum pati pro hominibus, cum nos posses redimere unicâ sanguinis guttâ, vel uno duntaxat passu, quem pro nobis fecisses? Respondit mihi Dominus: Sustinui vestri causâ tam multum, ut vobis demonstrarem infinitum amorem, & charitatem, quâ vos amavi, & amo, utque agnosceretis, quanti vos faciam, quantumque valeatis, & quanto opere vestras animas æstiment: præterea ut vobis præberem exemplum, & vos animarem ad patiendum pro me, cum ego tantum pro vobis fuero passus, voluerimque ipse experiri omnes vestras molestias & afflictiones. Post hæc representationem mortis, & Passionis Dominicæ, quæ duravit triduo, fui valde afflictus, & contractus, atque adeo debilitata, ut mihi viderer expiraturo, nisi tunc Dominus confortavisset, qui mihi dixit: Anima, tu mihi dedisti, quod tuum est; ego pariter tibi dedi, quod meum est: dedi tibi meos dolores, & cruciatus, quos pertuli; & tu illos sustinuisti mei causâ.

§. II.

Cum appropinquaret tempus Passionis, vidi Christum Dominum, vultu valde mæsto, & afflicto, in quo expressissimè demonstrabat ingentem dolorem, quo ipsius anima erat illis diebus oppressa, ob memoriam nostrorum peccatorum (pro quibus illi erant sustinenda tanta tormenta, ut satisfaceret Æterno Patri) nostræque ingratitude, eò quod tam parùm essemus profecturi, ex tanto ac tam pretioso remedio. Et quia hoc illi semper verfabatur ante oculos, ideo anima ejus extreme angebatur, id quod apparebat quasi delineatum in tam tristi ac lamentabili specie vultus, ut nequeat verbis exprimi, qualis fuerit. Tristitia namque ipsius non erat melancholica, qualem solent præferre homines, quando patiuntur quampiam affli-

admodum promeruit ac irritavit tuam iram. Divina Majestas audivit illas preces, & petitionem sacratissimi sui Filij, summo cum amore & affectu, responditque ipsi: Fili mi dilectissime, ego te amavi ardentissimo ac infinito amore, & sum is, qui mihi in te plurimum complaceo, tua quoque merita & sanguis, quem profudisti, sunt infiniti valoris, ut salvetur mundus, utque ignoscantur illi omnia ipsius peccata, quantumlibet sint multa, & magna; quod mihi sufficit, ut miserear mei Populi Christiani, eique ignoscam, nec illum derelinquam, ut dicis. Scis tamen bene, mi Fili, ab æterno charissime, concedendum esse locum meæ justitiæ, atque dum deest dispositio ex parte creaturæ, ac firma voluntas, requisita ad non peccandum, & quando illa mihi non cooperatur, ac meis auxilijs, quæ ipsi præbeo, non posse propter

ea omnia fieri, quæ fierent, si creatura col laboraret, mihi que cooperaretur. Quia tamen tu me rogas, ac deprecaris per tua merita, & fufum sanguinem, faciam in tui gratiam, quod à me postulas, quantum erit possibile, & expectabo, contineboque meam justitiam, ac juvabo ipsos efficacius. Audivit Christus Dominus, quod à Patre ipsius Æterno dicebatur, & se, exhibitâ illi summiâ reverentiâ, inclinavit, præfereundo gratitudinem, & infinitas agendo gratias eidem Æterno Patri, pro præstito sibi beneficio. Post hoc autem fuit subito abstracta, & obstupui, videns, quomodo Christus Dominus, quâ Homo, sit noster Advocatus apud suum Æternum Patrem, eique repræsentet sua merita, & fufum sanguinem, pro quo illi agebam infinitas gratias, ipsumque benedicebam, nec non pro bonitate ejus ac misericordia.

CAPUT XV.

De mysterijs Passionis Feriæ Sextæ in
Paralceve.

Postmodum Dominus mihi ostendit mysteria Sancti diei Veneris. Cum enim illa desiderarem meditari modo ordinario, qui docetur à Sanctis, fui in spiritu ducta eò, ubi Dominus est passus sua tormenta. Et quidem circa horam quartam matutinam, vidi illum in quadam aula solum, antequam fuissent ingressi milites, & ministri infernales. Ego tantummodo stebam, attollens oculos, ut aspicerem Divinam ipsius Majestatem, atque agnoscens tantam tristitiam & angustiam, quam patiebatur, iterum illos demittebam, neque ipsam audebam intueri ejus faciem, eò quod mihi non suppetere vires ad sustinendum tantum dolorem, quem mihi allaturus erat ille intuitus. Amabam autem illum toto meo corde, ac fundebam lachrymas propter dolores & cruciatus, qui ipsi imminebant, & quos erat perpessurus in suo tenero corpore, dicebamque illi cum

ingenti dolore: Estne possibile, mi Domine, tibi toleranda esse talia flagella, ac spinas, & clavos, atque crucem? & talia tormenta esse parata tuo sacratissimo corpori, quod est delicatissimum inter filios hominum? tum Divina ejus Majestas, quasi ostendens se desiderare, ut inde abirem & excederem illâ Aulâ, in qua eram, mihi dixit: Surge & exi foras, jam enim est tempus; siquidem modò venient ministri Justitiæ, neque convenit tuæ debilitati, ut hic diutius moreris. Dum hoc audirem, dici à Christo Domino, mea anima fuit repleta magno dolore, dixique illi: Non, non, Domine mi, & Delicium meum, non oportet me hinc egredi. Nunquid te derelinquam solum in manibus tuorum inimicorum, qui te sunt tam crudeliter tractaturi? Hic volo tecum manere, tibi assistere, & particeps fieri tuorum dolorum, sentiendo illos in mea anima, ut par est. Reposuit mihi ipsius Majestas: Non, Filia, egredere & quiesce; quia mihi soli patien-

Cc 2

dum